ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΜΑΪΟΣ
ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΝΤΥΠΟ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΒΟΥΝΙΩΤΙΣΣΑΣ

Έτος 4ο
Αρ. Φύλλου 20
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Η πορεία της Μ. Σαρακοστής

Η Καθαρά Δευτέρα μας εισάγει δυναμικά στη μακρά περίοδο της Μεγάλης Σαρακοστής. Είναι μια διαφορετική περίοδος από τον άλλο χρόνο, για όσους, βέβαια, θέλουν να ζουν εκκλησιαστικά. Γιατί είναι περίοδος με λειτουργικές εναλλαγές, με νηστεία αυστηρή, με πρόσκληση για αυτογνωσία και μετάνοια. Ουσιαστικά σηματοδοτεί το χριστιανικό τρόπο ζωής, που χαρακτηρίζεται από αγώνα, λειτουργική ζωή, πορεία προς την «εντός ημών Βασιλεία» που περνά από το καμίνι της μετάνοιας. Τα πιο πάνω εξωτερικά φαίνονται ως μια ζωή πάλης, άρνησης, στέρησης. Και είναι! Βιωματικά όμως κρύβουν τη χαρά της ελευθερίας, την εσωτερική εμπειρία της ειρήνης, τη γεύση της «άλλης ζωής». Γι' αυτό χρειάζεται να αρχίσουμε το «στάδιο των αρετών» όχι μίζερα και αναγκαστικά, αλλά με επιθυμία να ελευθερωθούμε απ' όσα μας κρατούν κάτω, απ' όσα μας δυσκολεύουν να γνωρίσουμε και μείς όσα γνώρισαν οι άγιοι πρόγονοί μας. Παλαιότερα μου έλεγε κάποιος γνωστός μου για ένα χωριό της Μακεδονίας, όπου οι κάτοικοί του τη Μ. Σαρακοστή άρχιζαν την ημέρα τους με την ακολουθία του Όρθρου στο ναό. Στη συνέχεια πήγαιναν στις γεωργικές τους εργασίες, όπου εργάζονταν με σιωπή και προσευχή. Αν κάποιος αργολογούσε του έλεγαν:

-Σιωπή. Είναι Μεγάλη Σαρακοστή!

Τελείωναν την ημέρα με τη συμμετοχή τους στο Μ. Απόδειπνο, που γινόταν, βέβαια, στο ναό. Έτσι όλο το χωριό ζούσε όπως σ' ένα Μοναστήρι. Κι αν αυτά δεν μπορούν να γίνουν τώρα, μπορούμε όμως να προσέξουμε την αργολογία που διασπά τις εσωτερικές δυνάμεις και την καθαρότητα του νου. Η σιωπή, η ακατακρισία, η αυτομεμψία και το πένθος για ό, τι είμαστε, μας αποκαλύπτουν τα μυστικά της πνευματικής ζωής και εισάγουν τη χαρμολύπη των αγίων στην καρδιά. Η συμμετοχή στις καθημερινές ακολουθίες, κατά τη δύναμη και τις δυνατότητες του καθενός, θα ενθαρρύνουν τον εαυτό μας να αγωνιστεί κατά των ορατών και αοράτων εχθρών, που συνήθως αυξάνονται την περίοδο αυτή, γιατί θα βιώσουμε τη δύναμη της Εκκλησίας, δηλαδή των πολλών, του ενός σώματος. «Αλλοίμονο στον ένα που θα πέσει και δε θα έχει κοντά του άλλον να τον σηκώσει», κατά το Ευαγγέλιο. Ξεκινούμε... κι έχει ο Θεός! Η πορεία έχει διάφορες φάσεις, δυσκολίες και χαρές, που την κάνουν να έχει ενδιαφέρον. Είναι σημαντικό να μην «βάζουμε νερό στο κρασί μας» και να υποχωρούμε με την πρώτη δυσκολία, να νηστέψουμε όλη την περίοδο κανονικά, να μελετούμε και να προσευχόμαστε, να σιωπούμε και να λειτουργούμαστε, να μετανοούμε και να κοινωνούμε, να μην κατακρίνουμε και να ελεούμε. Τότε δε θα περιμένουμε το Πάσχα για να χαρούμε! Ήδη θ' αρχίσει το Πάσχα, ως «πέρασμα από το θάνατο της αμαρτίας στη ζωή του Θεού», να υπάρχει μέσα μας κι άρα η χαρά Του και ο θρίαμβός Του θα κυριαρχήσουν καθ' οδόν, με αποκορύφωμα τη νύκτα της Ανάστασης, που θα προαναγγέλλει την ανέσπερη αιώνια ημέρα του Κυρίου μας «εν τη Βασιλεία Του».

Το φραγγέλιο του Κυρίου



Ίσως νομίζουμε ότι το φραγγέλιο ήταν μία απλή μαστίγωση, δεν είναι καθόλου έτσι. Αυτόν που επρόκειτο να υποστεί το φραγγέλιο τον έδεναν σε μια κολώνα και ο ειδικός δήμιος που εκτελούσε τη φραγγέλωση έπαιρνε ένα μαστίγιο βαρύ το οποίο είχε πολλές λουρίδες στην άκρη του, πάνω στις λουρίδες ήταν δεμένες σφαίρες από μολύβι ή μικρά οστάρια, κότσια από αρνί και τις έφερνε με όση δύναμη είχε πάνω στη ράχη δεμένου ανθρώπου. Πολύ σύντομα, απ' τα πρώτα κτυπήματα εξεσχίζετο το δέρμα του ανθρώπου που εδέχετο τη φραγγέλωση και ύστερα από μερικά κτυπήματα ακόμη έφευγαν και κατεξεσχίζοντο τελείως οι σάρκες του και απεγυμνώνοντο τα κόκαλα της ράχης. Αναφέρονται στην ιστορία αρκετές περιπτώσεις από ανθρώπους, που απέθαναν την ώρα της φραγγελώσεως. Σ΄ αυτήν τώρα την καταξεσχισμένη, καταματωμένη και καταπονεμένη ράχη, κουβάλησε ο Χριστός μας

το Σταυρό Του, που ήταν ξύλο βαρύτατο, έτσι ώστε να μπορεί να σηκώσει επάνω του το βάρος ενός ανθρώπου χωρίς να λυγίσει. Και είναι γνωστό αλλά και πάρα πολύ φυσικό να το περιμένει κανείς ότι λύγισε κάτω από το βάρος του Σταυρού, ήδη εξαντλημένος και με αιμορραγία που Του είχε στοιχίσει απώλεια δυνάμεων, λύγισε κάτω από το βάρος του Σταυρού αυτού και έπεσε, όπως λένε οι παραδόσεις, με το πρόσωπο πάνω στη γη, με το πρόσωπο, χωρίς καν να μπορεί να προστατεύσει το σώμα Του απ' τις συνέπειες της πτώσεως χάρις στο Σταυρό, τον οποίο ήταν αναγκασμένος να κρατάει και που έπεσε σαν βάρος από πάνω Του. Και ξέρουμε ότι για να μην πεθάνει πριν φθάσει καν στο ύψος του Γολγοθά, ανέθεσαν στο Σίμωνα τον Κυρηναίο να κουβαλήσει αυτός για τον υπόλοιπο δρόμο το Σταυρό. Ας προσθέσουμε ακόμη και τα αγκάθια που είχε ο στέφανος εκείνος που σε πολλά σημεία είχε τρυπήσει το κεφάλι Του και όλοι όσοι έχουν μια πείρα από θάλαμο ατυχημάτων του Νοσοκομείου, ξέρουνε πόσο ιδιαίτερη τάση έχουν να αιμορραγούν τα τραύματα στο τριχωτό της κεφαλής. Αυτό λοιπόν το έξαιμο σώμα, το καταπονημένο σώμα, καρφώθηκε επάνω στο Σταυρό.

για την ΑΝΑΣΤΑΣΗ

*-Το να μιλάς για την **Ανάσταση** μέσα στους σύγχρονους ρυθμούς, μέσα στους κρότους των πολέμων, στην αναταραχή της κοινωνίας, μέσα στο κλάμα για το ποικίλο δράμα, μέσα στον αισθησιασμό και την κραιπάλη, μέσα στην τρέλα της ξέφρενης ζωής, μοιάζει σαν να παίζεις Μπετόβεν ανάμεσα σε κομπρεσέρ, που δουλεύουν «στη διά πασών».*
*-Το να μιλάς για την **Ανάσταση** στη μικρόψυχη και υλιστική εποχή μας, είναι σαν να λες σε άνθρωπο, που έχει δύσπνοια, ν' ανέβει σε ψηλή κορφή. Όποιος έχει δύσπνοια, δύσκολα μπορεί να ανέβει λίγες σκάλες του σπιτιού του. Πώς ν' ανέβει στα Ιμαλάια;*
*-Η **Ανάσταση** είναι η κορφή, απ' όπου αγναντεύεις τον άγνωστο χώρο, την αιώνια ζωή. **Θέλει** γερά πνευμόνια. **Θέλει** γερή πίστη. **Θέλει** καρδιά δυνατή. **Θέλει** θάρρος και ελπίδα.*
*-Το να μιλάς για την **Ανάσταση** σε ανυποψίαστους ανθρώπους, που είναι προσγειωμένοι στη χαμοζωή και τρέμουν το θάνατο, είναι σαν να περιμένεις κολύμπι στα βαθειά απ' τον άνθρωπο, που δεν έχει βουτήξει ποτέ του στη θάλασσα. Το κολύμπι, το μαθαίνουμε κολυμπώντας, και όχι διαβάζοντας κανονισμούς κολυμβήσεως!*

Από το βιβλίο ''Πάσχα Κυρίου'' του Αρχιμ. Δανιήλ Αεράκη.

Πώς αποκτάται η ταπεινοφροσύνη.



Είναι δύσκολο να αποκτήσει κανείς την ταπεινοφροσύνη. Διότι αν δεν απομακρυνθεί από κάθε είδους δόξα, δε θα μπορέσει να αποκτήσει αυτόν το θησαυρό. Είναι δε τόσο μεγάλη η ταπεινοφροσύνη, ώστε, ενώ ο διάβολος φαίνεται ότι μιμείται όλες τις αρετές, γι' αυτήν ούτε καν γνωρίζει τι τέλος πάντων είναι. Και ο Απόστολος, γνωρίζοντας την ασφάλεια και τη σταθερότητά της, μας προστάζει να την ενστερνιστούμε και όλους όσους ασκούν τις αρετές να είναι ντυμένοι μ' αυτήν. Και αν νηστεύεις, και αν ελεείς, και αν διδάσκεις, και αν είσαι σώφρων και συνετός, πάλι αυτήν να έχεις σαν τείχος απρόσβλητο για τον εαυτό σου. Ας συσφίγγει και ας συγκρατεί τις αρετές σου η ωραιότερη απ' όλες τις αρετές, η ταπεινοφροσύνη. Βλέπεις και στον ύμνο των Αγίων Τριών Παίδων, πως, ενώ καθόλου δεν έκαναν μνεία των άλλων αρετών, συγκατέλεξαν τους ταπεινούς μαζί με τους υμνούντας, χωρίς να αναφερθούν σε σώφρονες ή ακτήμονες. Διότι όπως είναι αδύνατο να κατασκευασθεί ένα πλοίο χωρίς καρφιά, έτσι είναι αδύνατο και να σωθεί κανείς χωρίς ταπεινοφροσύνη.
Επειδή δε αυτή είναι αγαθή και σωτήρια, ο Κύριος την ενδύθηκε, όταν εξεπλήρωσε το σχέδιο για τη σωτηρία των ανθρώπων. Διότι λέγει: «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾳὸς εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ». Πρόσεξε ποιος είναι Αυτός που το λέγει. Γίνε τέλειος μαθητής Του. Αρχή και τέλος των αρετών σου ας γίνει η ταπεινοφροσύνη. Και εννοώ το ταπεινό φρόνημα, όχι το εξωτερικό σχήμα μόνο. Στον εσω-

τερικό άνθρωπο αναφέρεται . Διότι αυτόν θα τον ακολουθήσει και ο εξωτερικός. Εξετέλεσες όλες τις εντολές; Το γνωρίζει ο Κύριος. Αλλά ο Ίδιος σε διατάζει πάλι να γίνεις δούλος από την αρχή. Διότι λέγει : «Όταν όλα τα κάμετε να πείτε: Άχρηστοι δούλοι είμαστε».

Η ταπεινοφροσύνη λοιπόν κατορθώνεται με ονειδισμούς, με ύβρεις , με πλήγματα. Να ακούσεις ότι είσαι ανόητος και βλάκας, ζητιάνος και φτωχός, αδύναμος και τιποτένιος, απρόκοπος σε έργα, χωρίς ευφράδεια στον προφορικό λόγο, άσχημος στην εμφάνιση, ασθενής στις δυνάμεις. Αυτά είναι τα νεύρα της ταπεινοφροσύνης. Αυτά άκουσε και έπαθε ο Κύριος. Σαμαρείτη Τον είπαν και ότι έχει δαιμόνιο. Πήρε μορφή δούλου, ραπίσθηκε, πληγώθηκε.

Πρέπει λοιπόν κι εμείς να μιμούμαστε την έμπρακτη αυτή ταπεινοφροσύνη. Υπάρχουν λοιπόν μερικοί που υποκρίνονται με τα εξωτερικά σχήματα και ταπεινώνουν τον εαυτό τους, θηρεύοντας με αυτόν ακριβώς τον τρόπο τη δόξα των ανθρώπων. Αλλά γίνονται φανεροί από τους καρπούς τους. Διότι μόλις υβρισθούν λίγο, δεν το υποφέρουν, αλλά ξερνούν το δηλητήριό τους όπως τα φίδια.

Γιάννης Μακρυγιάννης (1794 – 1864 Αγωνιστής του ’21)



Το θερίον είπαν θερίον κι ο άνθρωπος είναι χερότερος.
Οι άνθρωποι -γνωρίζει ένας του άλλου τα χείλη κι όχι την καρδιά.
Του λέγω, εγώ έχω γιομάτες δυο τζέπες μίαν με ψέματα, την άλλη μ᾽ αλήθειες. Δεν πλουταίνει ο άνθρωπος με χρήματα μοναχά, πλουταίνει κι’ από τα καλά του έργα.
Όσο αγαπώ την πατρίδα μου δεν αγαπώ άλλο τίποτας. Ναρθή ένας να μου ειπή ότι θα πάγη ομπρός η πατρίδα, στρέγομαι να μου βγάλη και τα δυο μου μάτια. Ότι αν είμαι στραβός, και η πατρίδα μου είναι καλά, με θρέφει. Αν είναι η πατρίδα μου αχαμνά, δέκα μάτια νάχω, στραβός.
Κ᾽ εγώ έκαμα λάθη και κάνω άνθρωπος είμαι. Και πρέπει να γράφωνται και τα καλά μας και τα κακά μας.
Γι’ αυτά τα μάρμαρα επολεμήσαμε .
Τούτη την πατρίδα την έχομεν όλοι μαζί, και σοφοί κι αμαθείς, και πλούσιοι και φτωχοί, και πολιτικοί και στρατιωτικοί, και οι πλέον μικρότεροι άνθρωποι. Όσοι αγωνιστήκαμεν, αναλόγως ο καθείς, έχομεν να ζήσομεν εδώ. Το λοιπόν δουλέψαμεν όλοι μαζί να τη φυλάμε κι όλοι μαζί, και να μη λέγει ούτε ο δυνατός "εγώ", ούτε ο αδύνατος. Ξέρετε πότε να λέγει ο καθείς "εγώ"; όταν αγωνιστεί μόνος του και φκιάσει ή χαλάσει, να λέγει "εγώ". Όταν όμως αγωνίζονται πολλοί και φκιάνουν, τότε να λέμε "εμείς". Είμαστε στο "εμείς" κι όχι στο "εγώ".
Γενναίγοι προπατέρες, Μιλτιάδη, Θεμιστοκλή, Αριστείδη, Λεωνίδα κ᾽ επίλοιποι γενναίγοι άντρες, μην περηφανεύεστε οπού κάμετε τόσα μεγάλα και γενναία κατορθώματα και σας εγκωμιάζουν όλος ο κόσμος δεν τα κάμετε εσείς μόνοι σας οι στρατιωτικοί και οι πολιτικοί σας βοηθούσαν, σας βοηθούσαν οι φιλόσοφοι μ᾽ αρετή, με φώτα πατριωτικά. Εκείνοι είχαν αρετή και φώτα, εσείς γενναιότητα και καθαρόν πατριωτισμόν. Και δι᾽ αυτό δοξαστήκετε.

Περί νηστείας του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου

<< Όπως ακριβώς ένα όμορφο σπίτι , όταν ο καιρός είναι αίθριος το κάνει να φαίνεται υπέροχο , έτσι και ένα ωραίο πρόσωπο φαίνεται ακόμα ωραιότερο όταν υπάρχει και η εύθυμη διάθεση, ενώ όταν είναι σκυθρωπό και πονάει , γίνεται ασχημότερο . Τη σκυθρωπότητα αυτή την προκαλούν οι αρρώστιες και οι πόνοι , και τις αρρώστιες η εξασθένιση του σώματος που προέρχεται από τη μεγάλη πολυτέλεια και τη φιληδονία .

Επομένως και γι’αυτό αξίζει να αποφεύγετε την πολυτέλεια , αν ακούσετε τη συμβουλή μου . Αλλά , θα μου πείτε, το να ζει κανείς με πολυτέλεια προξενεί ευχαρίστηση . Όχι όμως τόσο μεγάλη , όσο πολλές είναι οι δυσκολίες που προξενεί .

Άλλωστε η ευχαρίστηση φτάνει μέχρι το φάρυγγα, μέχρι τη γλώσσα. Γιατί αφού μαζέψουμε το τραπέζι και καταπιούμε και την τελευταία μας μπουκιά δε διαφέρουμε καθόλου απ’ αυτόν που δεν πήρε μέρος . Ή μάλλον είμαστε σε χειρότερη κατάσταση , γιατί νιώθουμε βάρος από το πολύ φαΐ και μας πονάει το στομάχι μας κι έχουμε πονοκέφαλο και ο ύπνος μας μοιάζει με θάνατο . Και πολλές φορές έχουμε αϋπνία από το φούσκωμα και την παρεμπόδιση της αναπνοής και το ρέψιμο . Και τότε καταριόμαστε το στομάχι μας , ενώ θα ’πρεπε να καταριόμαστε την υπερβολή μας . Μη φορτώνουμε λοιπόν το σώμα με λίπη >>.

Η Ορθόδοξη Superwoman(ηρωίδα)

-Γέροντα, μια γυναίκα την εγκατέλειψε ο άνδρας της, πήρε και το παιδί, και έχει σχέσεις με δύο άλλες γυναίκες. Με ρώτησε τι να κάνει.

-Να της πεις, όσο μπορεί, να κάνει υπομονή, προσευχή, και να φέρεται με καλοσύνη. Να περιμένει· να μη διαλύσει το γάμο η ίδια. Κάποιος περιφρονούσε τη γυναίκα του, την κακομεταχειριζόταν και αυτή τα αντιμετώπιζε όλα με υπομονή και καλοσύνη, μέχρι που πέθανε σχετικά νέα. Όταν έκαναν την εκταφή της, βγήκε από τον τάφο μία ευωδία. Απόρησαν όσοι βρίσκονταν εκεί. Βλέπετε, αυτή αντιμετώπιζε τα πάντα με υπομονή σ' αυτήν την ζωή, γι' αυτό δικαιώθηκε στην άλλη ζωή.

Έχω υπ' όψιν μου και μια άλλη περίπτωση. Ένα κοσμικό παιδί είχε συμπαθήσει μια κοπέλα που ζούσε πνευματικά. Για να τον συμπαθήσει και η κοπέλα, προσπαθούσε να ζει αυτός πνευματικά, εκκλησιαζόταν κ.λπ. Τελικά παντρεύτηκαν. Μετά όμως από χρόνια εκείνος άρχισε πάλι την κοσμική ζωή. Ενώ είχαν και μεγάλα παιδιά -ένα αγόρι στο πανεπιστήμιο και δύο κοπέλες, μία στο λύκειο και μία στο γυμνάσιο –αυτός συνέχιζε να ζει άσωτα. Είχε μια μεγάλη επιχείρηση και έβγαζε πολλά χρήματα, αλλά τα περισσότερα τα εξόδευε με την άσωτη ζωή του. Η καημένη η σύζυγός του κρατούσε το σπίτι με την οικονομία που έκανε και τα παιδιά της με τις συμβουλές της. Δεν κατηγορούσε τον πατέρα τους, για να μην τον σιχαθούν και τραυματισθούν, αλλά και για να μην παρασυρθούν. Τα βράδια που γύριζε αργά, εύκολα τον δικαιολογούσε, λέγοντας στα παιδιά ότι έχει δουλειές, αλλά το μεσημέρι που πήγαινε στο σπίτι με κάποια φιλενάδα του, τι να έλεγε; Γιατί, τι έκανε ο αθεόφοβος αυτός άνθρωπος; -αν και δεν αξίζει να τον λέει κανείς άνθρωπο, επειδή δεν είχε καθόλου ανθρωπιά. Τηλεφωνούσε στη γυναίκα του να του ετοιμάσει τα φαγητά που επιθυμούσε και ερχόταν το μεσημέρι με κάποια από τις φιλενάδες του για φαγητό. Η καημένη η μάνα για να μην μπουν σε άσχημους λογισμούς τα παιδιά της, τους καλοδεχόταν. Έδινε την εντύπωση ότι είναι δική της φίλη και πέρασε ο σύζυγός της από το σπίτι της και την έφερε στο σπίτι τους με το αυτοκίνητό του. Έστελνε με τρόπο τα παιδιά στα δωμάτιά τους, για να διαβάσουν, γιατί φοβόταν μήπως δουν καμιά άσχημη σκηνή, επειδή δυστυχώς αυτός δεν πρόσεχε, αλλά ασχημονούσε και μέσα στο σπίτι. Αυτό γινόταν κάθε μεσημέρι και κάθε τόσο της κουβαλούσε και άλλο πρόσωπο.Τα παιδιά έφθασαν να λένε στη μητέρα τους: «Πόσες φίλες έχεις, μαμά;». «Γνωριζόμασταν από παλιά», τους έλεγε εκείνη.

Εν τω μεταξύ αυτός την είχε την καημένη χειρότερα και από υπηρέτρια, διότι της φερόταν με πολλή βαρβαρότητα. Σκεφτείτε τώρα, αυτή η μάνα κάθε μέρα να υπηρετεί δύο «κτήνη», που ατίμαζαν το σπίτι και να βάζει συνέχεια καλούς λογισμούς στα παιδιά της. Και δεν είναι ότι ήξερε πως το θέμα αυτό θα λήξει έπειτα από ένα διάστημα, ώστε να πει: «θα κάνω υπομονή» και να έχει και λίγη παρηγοριά.

Αυτή η κατάσταση συνεχίστηκε αρκετά χρόνια. Επειδή όμως είχε δώσει ο ταλαίπωρος πολλά δικαιώματα στο διάβολο, επόμενο ήταν να δέχεται φοβερές δαιμονικές επιδράσεις. Ήταν σαν τρελός, δεν ήλεγχε τον εαυτό του, όλα του έφταιγαν. Μια μέρα λοιπόν, όπως έτρεχε με το αυτοκίνητό του, καθώς ήταν μεθυσμένος από την σαρκική μέθη, ξέφυγε από το δρόμο και έπεσε στο γκρεμό. Το αυτοκίνητο διαλύθηκε και αυτός τραυματίστηκε σοβαρά. Τον μετέφεραν στο νοσοκομείο και ύστερα από μια σχετική νοσηλεία τον πήγαν στο σπίτι σακατεμένο. Καμιά φιλενάδα του δεν τον πλησίασε, γιατί δεν είχε πια ούτε πολλά χρήματα, αλλά και το πρόσωπό του ήταν παραμορφωμένο. Η καλή σύζυγος όμως και καλή μάνα τον περιποιόταν με πολλή καλοσύνη, χωρίς να του θυμίζει τίποτε από την άσωτη ζωή του. Αυτό τον συγκλόνισε και τον αλλοίωσε πνευματικά. Μετανόησε ειλικρινά, ζήτησε και εξομολογήθηκε, έζησε λίγα χρόνια χριστιανικά, με εσωτερική ειρήνη, και αναπαύθηκε εν Κυρίω. Μετά το θάνατό του το αγόρι ανέλαβε τη δουλειά του και συντηρούσε την οικογένεια. Ζούσαν αγαπημένα τα παιδιά, γιατί είχαν πάρει καλές αρχές από την καλή μάνα. Αυτή η μάνα ήταν *ηρωίδα*. Ήπιε όλα τα φαρμάκια, για να μη διαλυθεί η οικογένειά της και πικραθούν τα παιδιά της, κράτησε την οικογένεια σωστά, έσωσε και τον άνδρα της, αποταμίευσε και αυτή ουράνιο μισθό. Ο Θεός αυτήν την γυναίκα θα την βάλει στην καλύτερη θέση, στον Παράδεισο.

Γέροντος Παϊσίου Αγιορείτου, Λόγοι Δ΄ Πνευματική Αφύπνιση(σελ. 51-54),Ιερόν Ησυχαστήριον « Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος» Σουρωτή –Θεσσαλονίκη

Μου φτάνει και μου περισσεύει

Διαβάζουμε στο βιβλίο «Γεροντικό», που περιέχει σοφά λόγια των μεγάλων ασκητών της Αιγύπτου (350-500 μ.Χ.).

* * *

Κάποτε ο μεγάλος αββάς Σισώης, μαθητής του Αγίου Αντωνίου, είχε στείλει το μαθητή του π. Αβραάμ στην Αλεξάνδρεια για δουλειές τους. Στο διάστημα της απουσίας του, ο αββάς Σισώης θα έμενε μόνος του. Συμπονώντας τον λοιπόν, γιατί ήταν πια σε βαθειά γεράματα, προθυμοποιήθηκαν και πήγαν να του κάνουν παρέα και να τον υπηρετούν κάποιοι μοναχοί από τη γύρω περιοχή. Όμως ο αββάς Σισώης δε δέχθηκε την «προσφορά» τους. Και εκείνοι, όπως ήταν φυσικό, απορημένοι τον ρώτησαν:

- Γιατί, γέροντα; Γιατί δε μας δέχεσαι; Γιατί στην ηλικία που είσαι , να μη κάνουμε και εμείς κάτι να σε βοηθήσουμε; Τι είναι για μας ένας τέτοιος κόπος;

Τους απάντησε:

- Σας ευχαριστώ για την προθυμία σας. Σεις αφήνετε την ησυχία σας και έρχεσθε να με υπηρετήσετε. Σεις ασφαλώς θα έχετε μισθό από το Θεό· για την καλοσύνη σας. Εγώ όμως θα έχω ζημία.

Απόρησαν τώρα περισσότερο. Και τον ξαναρώτησαν:

- Τι ζημία θα έχεις, πάτερ;

- Να σας εξηγήσω· (τους απάντησε). Σεις είσαστε πολύ καλοί άνθρωποι. Και η παρέα σας θα μου αρέσει. Και ίσως, θα μου αρέσει πιο πολύ από ό, τι ή παρέα του π. Άβραάμ. Και λοιπόν; Θα έλθει πάλι ο π. Αβραάμ. Και σεις θα φύγετε. Και εγώ, καλομαθημένος από σας και από την καλοσύνη σας, θα αισθάνομαι την παρουσία του π. Αβραάμ βαριά και δυσάρεστη σε μένα. Καταλάβατε; Αφήστε με λοιπόν. Δε χρειάζεται να πέσω σε τέτοιο πειρασμό. Καλός είναι ο π. Αβραάμ. Μου φτάνει. Και μου περισσεύει. Όσο είναι μαζί μου, κάνει ό, τι μπορεί και ό, τι ξέρει. Και όταν λείπει, συνειδητοποιώ βαθύτερα, τι δώρο του Θεού είναι για μένα η παρουσία του κοντά μου.

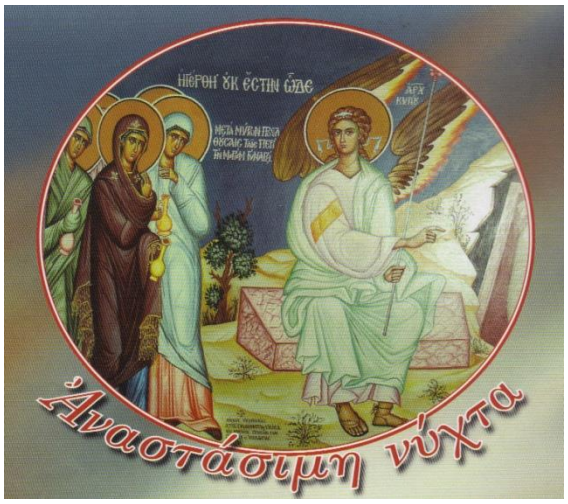
* * *

Τι λέτε; Αν σκέπτονταν κάπως έτσι, οι φίλοι για τους φίλους τους, οι συνεργάτες για τους συνεργάτες τους, και προ παντός οι σύζυγοι για τις (ή τους) συζύγους τους, θα είχαμε προβλήματα συνύπαρξης και συμβίωσης;

Μελέτιος Καλαμαράς (Μητροπολίτης Νικοπόλεως και Πρεβέζης)

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ

Αν πεις για τον εαυτό σου ότι έχεις καλή φήμη, έγινες άχρηστος, έστω και αν πράγματι είσαι καλός. Αν όμως χαρακτηρίσεις τον εαυτό σου ως αχρείο, τότε έγινες εύχρηστος, έστω και αν δεν είσαι καλός [Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος].	*Δύο πράγματα να απομακρύνεις από τον εαυτό σου: να μη θεωρείς τον εαυτό σου αξιόλογο και σπουδαίο, ούτε να νομίσεις ότι κάποιος από τους συνανθρώπους σου είναι καλύτερός σου στην αξία [Μέγας Βασίλειος].*



Μέσα στη νύχτα έρχομαι στον Τάφο Σου, Χριστέ μου,
και θέλω τόσο να Σε δω και να Σε προσκυνήσω
σαν μια μαθήτρια πιστή, δική Σου, Κύριέ μου,
με αναστάσιμη χαρά κι ειρήνη να γεμίσω.

Μέσα στη νύχτα έρχομαι στον Τάφο Σου, Χριστέ μου,
κι έχω ένα μύρο που κρατώ και το φυλάω για Σένα
και μια καρδιά που Σ΄αγαπά κι άλλο δε θέλει, Θεέ μου,
μόνο να ζει κάθε στιγμή κάτω απ΄το θείο Σου βλέμμα.

Ω! πόσο θέλω, Κύριε, στο δρόμο μου να ΄ρθεις
κι Αναστημένο μες στο φως κι εγώ να Σ΄αντικρύσω!
Μα Σε προσμένω μυστικά στα βάθη της ψυχής
κι όλα θα λάμπουν, Κύριε, όταν θα κοινωνήσω!

Μυρόπη

ΔΕΞΑΜΕΝΗ

3	2	1	2	7	8	9	8	7	3	2	1	2	3
5	6	5	4	9	8	7	5	3	2	1	4	5	6
5	4	5	6	5	4	8	9	3	2	1	1	4	3
2	6	5	4	5	3	2	1	6	5	8	7	7	6
5	2	9	8	4	1	2	3	2	1	5	5	6	5
2	4	8	9	5	2	3	2	4	2	3	4	5	6
7	8	3	2	1	2	3	8	9	8	4	5	3	1
8	9	8	4	3	2	2	1	5	6	8	7	3	2
5	7	2	6	1	2	1	3	8	9	4	5	3	9
3	1	2	3	2	4	8	4	5	3	2	4	5	6

Οι αριθμοί μπερδεύτηκαν στη δεξαμενή. Ανακάλυψέ τους οριζόντια, διαγώνια και κάθετα.

2127	8328
5252	5348
9838	4532
1241	6561
1232	2123
8753	3898

ΚΑΡΥΔΟΠΙΤΑ



Υλικά:

$1^{1/2}$ φλυτζάνι καρυδόψιχα
1 φλυτζάνι σπορέλαιο
$1^{1/2}$ φλυτζάνι ζάχαρη
2 φλυτζάνια νερό
1 κουταλάκι γλυκού σόδα
1/2 φλυτζανάκι κονιάκ
1 κουταλιά σούπας ξύσμα λεμονιού
4 φλυτζάνια αλεύρι
κανελογαρύφαλλα
3 κουταλάκια γλυκού μπέικιν πάουντερ

Εκτέλεση:

Χτυπάτε το λάδι με τη ζάχαρη και προσθέτετε το νερό, τη σόδα, το κονιάκ, το ξύσμα λεμονιού και τη χοντροκομμένη καρυδόψιχα. Ανακατεύετε το αλεύρι με τα κανελογαρύφαλλα και το μπέικιν πάουντερ και τα προσθέτετε στο μίγμα. Αδειάζετε σε λαδωμένο ταψί, αφού ανακατέψετε καλά, και ψήνετε στους 180 βαθμούς για 1 ώρα. Την πασπαλίζετε με άχνη και κανέλλα.

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ
ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΝΤΥΠΟ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΒΟΥΝΙΩΤΙΣΣΑΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΙΕΡΕΑΣ Π.ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΡΑΜΑΝΤΑΝΑΚΗΣ
ΤΗΛ. 6939187930
ΣΤΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΡΙΩΝ:
ΜΑΡΙΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ, ΜΑΛΑΜΑΤΕΝΙΑ ΚΙΑΚΗ – ΘΕΟΛΟΓΟΣ